

Mk 10,32–52 Salv 15.2.25

Byli na cestě do Jeruzaléma a Ježíš šel před nimi; byli zaraženi a ti, kteří šli za nimi, se báli. Vzal k sobě opět svých Dvanáct a začal mluvit o tom, co ho má potkat: "Hle, jdeme do Jeruzaléma a Syn člověka bude vydán velekněžím a zákoníkům; odsoudí ho na smrt a vydají pohanům, budou se mu posmívat, poplivají ho, zbičují a zabijí; a po třech dnech i vstane."

Přistoupili k němu Jakub a Jan, synové Zebedeovi, a řekli mu: "Mistře, chtěli bychom, abys nám učinil, oč tě požádáme." Řekl jim: "Co chcete, abych vám učinil?" Odpověděli mu: "Dej nám, abychom měli místo jeden po tvé pravici a druhý po levici v tvé slávě." Ale Ježíš jim řekl: "Nevíte, oč žádáte. Můžete pít kalich, který já piji, nebo být pokřtěni křtem, kterým já jsem křtěn?" Odpověděli: "Můžeme." Ježíš jim řekl: "Kalich, který já piji, budete pít a křtem, kterým já jsem křtěn, budete pokřtěni. Ale udělovat místa po mé pravici či levici není má věc; ta místa patří těm, jimž jsou připravena."

Když to uslyšelo ostatních deset, začali se hněvat na Jakuba a Jana. Ježíš je zavolal k sobě a řekl jim: "Víte, že ti, kdo platí u národů za první, nad nimi panují, a kdo jsou u nich velcí, utlačují je. Ne tak bude mezi vámi; ale kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem; a kdo chce být mezi vámi první, buď otrokem všech. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé."

Přišli do Jericha. A když vycházel s učedníky a s velkým zástupem z Jericha, seděl u cesty syn Timaiův, Bartimaios, slepý žebrák. Když uslyšel, že je to Ježíš Nazaretský, dal se do křiku: "Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!" Mnozí ho napomínali, aby mlčel. On však tím více křičel: "Synu Davidův, smiluj se nade mnou!" Ježíš se zastavil a řekl: "Zavolejte ho!" I zavolali toho slepého a řekli mu: "Vzchop se, vstaň, volá tě!" Odhodil svůj plášť, vyskočil a přišel k Ježíšovi. Ježíš mu řekl: "Co chceš abych pro tebe učinil?" Slepý odpověděl: "Pane, ať vidím!" Ježíš mu řekl: "Jdi, tvá víra tě zachránila." Hned prohlédl a šel tou cestou za ním.

Letošním postním časem budeme putovat s Ježíšem do Jeruzaléma. Ne abychom navštěvovali mrtvé památky, ale abychom spolu s učedníky následovali Ježíše jako živého a životodárného Vykupitele. Svě **postní soustředění** zkusíme nasměrovat tam, kam směřuje sám Ježíš, a to naprosto **cílevědomě** – na **jeho** cestu do Jeruzaléma a **jeho** jeruzalémský pobyt.

Evangelista na to své čtenáře a posluchače připravuje od půlky svého vyprávění o Ježíši a sbor učedníků – komunita těch, kdo zblízka Ježíšovu cestu sledují – je z toho Ježíšova cíle-vědomého putování čím dál zmatenější. Potkáváme je jako čím dál stísněnější následovníky: **Kam, za čím, k čemu** to vlastně náš Mistr míří? Jaké že to cestě vyučuje? Co z toho všeho bude?... Jak taková nejasná budoucnost dokáže svírat a tísnit, to vám ani sobě nemusím asi dlouho vysvětlovat. A tak Ježíš znova, do třetice vyučuje, co patří neodmyslitelně k jeho cestě – k cestě, která se stane cestou vykoupení: Je to svědectví Pravdě a Spáse, dosvědčované na cestě bezmoci, kde bude vydán napospas mocným – a je to ovšem i cesta důvěry, že třetího dne Pravda a Spása zvítězí nad ponížením, výsměchem, lží a nelidskostí.

Co ale vidí dva z učedníků? Ne cestu oddané služby, cestu kříže, ale jen jakési triumfální finále. A jako by chtěli přeskočit vše, co tomu finále předchází (ach jak jim v našich tísních a otázkách, co bude, někdy rozumíme!...), žádají: *Mistře, usad' nás* na té oslavě vítězství Božího království *na čestná místa pro ty nejzasloužilejší.*

Koneckonců, následujeme tě nejdéle ze všech... V království Božím je sice *místa dost, dál kdo chce vejít vzácný host* – ale tihle dva zasloužili učedníci se do něj vlamují hodně nepatřičnými dveřmi. Jako by se za celou cestou evangeliem nic nenaučili. Copak cesta do Jeruzaléma není cestou **nasazení sebe sama** pro Ježíšovu věc? Tedy žádná dállice k zářným zítřkům, ale cesta úzká, tísnící svou nezvyklostí, cesta vyzývající k **věrnému, soustředěnému následování**? Tihle dva se však cítí natolik zasloužile, že si řekli rovnou o ministerské posty, a Ježíšovu poněkud ironickou otázku, zda jsou připraveni na velikonoční křest ohněm utrpení, ponížení a justiční vraždy z rukou římských okupantů, odbývají jak rychlokvašení skautíci – *vždy připraven.*

Cesta **jejich očekávání** se s **cestou Ježíšovou začala v té chvíli povážlivě rozcházet.** Jako by evangelista už tady předjímal, že v předvečer velkého Pátku, při Ježíšově zatčení se rozejdou docela a Ježíš onu cestu posmívaného a bitého beránka vydávaného na smrt dokončí docela sám.

O to naléhavěji máme ovšem vnímat jeho komentář: Ano, cesta Syna člověka, cesta mesiášská je **cesta vykoupení.** Cesta darovaného vysvobození ze strachu z tísnivé budoucnosti, z tísnivých obav z toho, kde všude lež, arogance nelidskost vítězí nad svobodou a respektem k lidské důstojnosti... Z tísní, do nichž nás vrhá naše vlastní bloudění, anebo otázky, zdali Ježíšova cesta bezbranného svědka pravdy Boží vůbec někam vede. **Proto právě teď,** když nás Ježíš chystá na velikonoční finále svého příběhu, sám zdůrazní – k **čemu, za jakým účelem** tu cestu záchrany prošlapává: Prošlapávám tu cestu vysvobození z otrocké poddanosti strachům a přístrachům i sobecké sebezahleděnosti. Mj. abych vás osvobodil od toho neustálého pokukování po manýrách vládců, co zrovna okolo panují.

Nemusím se asi příliš šířit o tom, jak potentáti popř. potentátky s manýrami všehoschopných vládců nahánějí obavy a působí nelidské utrpení. Však se budeme dnes odpoledne modlit mj. i za to, abychom jim dokázali vzdorovat... Ježíš neskrývá, že jeho cesta a cesta jeho učedníků vede tímto nakažlivým a někdy fascinujícím mocichtivým prostředím, a když podtrhne – kudy vede jeho cesta – neizoluje nás do skleníku ani do kláštera – ale řekne: **NE TAK bude mezi vámi (sestry a bratři:–)** Vždyť velikost je ve službě toho, který jde tímhle údolím zapleveleným bezuzdnou mocichtivostí – který tudy prošlapává cestu ke svobodě svou službou – který mezi námi i okolo nás proměňuje právě ty poměry, které se tváří jako nezměnitelné a před nimiž my sami tolikrát rezignujeme.

Když nás Ježíšovo slovo vrátilo k soustředěnému sledování jeho cesty a my po ní kousek ujdeme, potkáváme zanedlouho docela opačný příběh než před chvílí. U brány Jericha, tedy u cesty, po níž se vydávají poutníci do Jeruzaléma, sedí slepý žebrák. **Slepec,** který

na rozdíl od bratrů Zebedeových **správně vidí**, koho má před sebou: **Vykupitele**, vysvoboditele z pastí, úzkostí beznadějí a svírajících daností, v nichž jako by nezbývalo než jen žebrot o drobty lidského soucitu... *Ježíši, Synu Davidův, mesiášský vysvoboditeli, SMILUJ SE NADE MNOU!* Přijď ke mně – vysvobod' mne – z mé slepoty a žebrácké existence!

Zástup poutníků, naladěných na svátky v Jeruzalémě, **se ho snaží umlčet**: *Bud' zticha*, neruš naše nábožné rozpoložení! Za chvíli – jen co je Ježíš sprdne – přijde ten zástup s opačným poselstvím: *Vzchop se...* Mimo chodem, ani davy kolem Ježíše nejsou prostředím, které by s kdovíjakým porozuměním sledovalo Ježíšovu vykupitelskou cestu.

Hned příští neděli budou zpívat Hosana, hejsana Synu Davidovu, aby se na velký Pátek nechaly zmanipulovat velekněžskou fake news – a hulákaly jak nejhorší lúza „Ukřižuj, ukřižuj!“ Každopádně – slepému synu Timaiovu to stačí, aby vstal, odhodil svůj žebrácký plášť – svou jedinou příkrývku i stan chránící před nepřízní – a nechal se přivést k Ježíši.

Co chceš, abych ti učinil? ptá se Ježíš, toho dne už podruhé. Zebedeovci, oslepení vidinou Ježíšova konečného triumfu, chtěli místenku na závěrečném banketu Božího království. Slepý žebrák, ten vidí lépe a přesněji, co Ježíš chce a může dát – vykoupení z toho, co zotročuje. *Mistře, dej mi prohlédnout, a to změni celý můj život. Jdi, tvá víra ti otevřela oči*, abys viděl, kudy a s kým přichází záchrana. *Víra tvá tě uzdravila.*

Kdo tedy uzdravuje – kdo zachraňuje? Víra – nebo Ježíš? Vykupitelem je ten, který s nasazením vlastní kůže, navzdor neporozumění nejbližších a úkladům, aroganci i lhostejnosti mocných, prošlapává cestu spásy. Cestu vysvobození a obnovy lidskosti. **Ježíš**. Jde po ní, i když ho nakonec bude stát život, i když se jeho kalich utrpení naplní na kříži. Ale jde po ní a zápasí o ni s důvěrou, že je to cesta záchrany. Cesta, k níž se ve finále přizná Otec nebeský.

A víra? Víra má otevřené oči právě pro tuhle Ježíšovu cestu. Soustředí se – s důvěrou, že ji Ježíš svým zápasem prošlapal a dosvědčil **jako cestu záchrany**. Jako možnost pro všechny, z nichž se stali žebráci života. Jako šanci nepoddát se, nezůstat sedět uvězněni ve zbytcích žebráckých jistot, ale přijmout nečekané pozvání vyskočit a jít dál. A taky jako možnost pro všechny, které zavalují úzkosti z budoucnosti nebo z toho, jak leckteří vládci věku tohoto ohrožují lidskost nebo likvidují svobodu. A v neposlední řadě vidí víra kriticky, kolikrát nás svádějí svůdné vize a fantazie, v nichž si člověk přeje usadit se co nejvýš a místo věrného svědectví prostě mít moc.

Když nám Ježíš podává svůj kalich – (jako za týden) tak proto, abychom z něj pili jeho ujištění: Tuhle cestu vykoupení jsem probojoval i pro vás, nebojte se po ní za mnou kráčet. Tak jak Bar– timaios, když prohlédl a s vírou, která uzdravuje, začal následovat Ježíše po jeho cestě do Jeruzaléma – cestě k velikonocům. Amen

Mk 10,32–52 Salv 15.2.25

Píseň: 255,1

In: Moje duše chřadne touhou po tvé spáse, čekám na tvé slovo. Zrak mi slábne, vyhlížím tvé slovo, kdy už mě potěšíš?... Kdyby mi tvé Učení nebylo potěšením, dávno bych v svém pokoření zhynul. Na tvá ustanovení nezapomenu nikdy, protože mi jimi zachováš život. Amen (Ps 119,81n.92n)

Píseň 165 (Temnou divnou mlhou)

Modlitba

Zveš nás a umožňuješ nám setkávat se ve tvém jménu, Pane. Setkávat se s očekáváním, čím nás oslovíš. Setkávat se v duchu tvé velkorysosti, která přesahuje naše zkušenosti i představy. Setkávat se kolem příběhu evangelia, které léčí raněné, vysvobozuje spoutané, narovnává ustrašené a obnovuje lidství k milosrdenství a spravedlnosti. Tvůj příběh je znamením, že tohle všechno má místo v tomto světě a tedy i v našich životech. Často to nejsme schopni vnímat ani tomu věřit – oslov nás tedy. Věříme, že nám to dáváš poznat a potkat v cestě Ježíšově. V jeho jménu tě nyní společně prosíme: **Otče náš...**

1. čtení Mk 10,32– 45

Píseň Svítá 360 (V nebi je trůn)

kázání Mk 10,46– 52

Píseň 512 (s mezihrou uprostřed)

Ohlášeni

Přímluvy (Kyrie)

Oslovení tvou vykupující blízkostí, předkládáme ti, Pane i tyto prosby

– za tvé učedníky, křesťany v tomto místě i všude – kde prožívají tíseň – obavy – pronásledování – nepřízeň. *Kyrie eleison*

Prosíme za tvé učedníky i všude tam, kde se uprostřed tvého lidu roztahuje touha po slávě, moci, ocenění. Stavěj nás do cesty každému takovému neporozumění, vysvobozuj z pokušení moci. *Kyrie eleison* prosíme za všechny – kdo zápasí o lidskost – lidskou důstojnost slabých, přehlížených, odmítaných a vyháněných. Víš, jak těžkou mají pozici, když jsou pomlouváni, když na ně mocní tohoto světa kydají špínu. Otevírej oči tvých následovníků, abychom jim uměli stát po boku. *Kyrie eleison*

Za žebráky života... – *Kyrie eleison*

tichá modlitba – Kyrie eleison

Poslání Mt 7,13nn (široká a úzká...)

Požehnání

Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvětil a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolal; on to také učiní.

Píseň 406 (Dej nám moudrost)